

Arrest

nr. 153 863 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoorder van haar minderjarig kind X

die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 18 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoekster dient op 1 april 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.
- 1.2. Een raadpleging van de visa-databank toont aan dat aan verzoekster een visum werd verstrekt door de Spaanse overheden.
- 1.3. Verzoekster wordt in het kader van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening) gehoord op 14 april 2015. Verzoekster verklaart dat zij met haar echtgenoot en minderjarige zoon van Soedan naar Spanje vloog vanwaar zij met de auto naar België vertrokken.
- 1.4. Op 4 mei 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een verzoek tot overname aan de Spaanse overheden.
- 1.5. Op 6 mei 2015 aanvaarden de Spaanse overheden de overname en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag in overeenstemming met artikel 12, lid 4 van de Dublin III – verordening.
- 1.6. Op 15 juni 2009 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij medische aandoeningen in hoofde van de minderjarige zoon worden aangehaald.
- 1.7. Op 14 juli 2015 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Verzoekster en haar echtgenoot dienen hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is nog hangende en is gekend onder rolnummer 177.018.
- 1.8. Op 14 juli 2015 wordt voor verzoekster een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Verzoekster dient hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is nog hangende en is gekend onder rolnummer 176.511.
- 1.9. Op 18 september 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster worden hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Bevel om het grondgebied te verlaten *Ordre de quitter le territoire*
(...)

Nationaliteit/nationalité: Soedan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWĒZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1 :

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 14.07.2015.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 01.04.2015 ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een bijlage 26quater met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 06.05.2015 gaf Spanje hun akkoord om op basis van de Dublinverordening (in casus art 12.4/Dub III) betrokkene terug te nemen.

MOTIF DE LA DÉCISION ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinéa 1 :

X 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

x 10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, il doit être remis par les autorités belges aux autorités des Etats contractants;

Article 27 :

x En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou

l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son

choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des

frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

x En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin

pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

Article 74/14 :

x article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa valable au moment de son arrestation.

L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 14.07.2015.

L'intéressé a introduit une demande d'asile le 01.04.2015. Cette demande est clôturée par une annexe 26 quater. L'intéressé a reçu la notification d'un ordre de quitter le territoire valable 30

jours. Le 06.05.2015 L'Espagne a donné son accord pour reprendre l'intéressé sur base du règlement de Dublin (dans ce cas art. 12.4/Dub III)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 01.04.2015 ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een bijlage 26quater met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 06.05.2015 gaf Spanje hun akkoord om op basis van de Dublinverordening (in casus art 12.4/Dub III) betrokkene terug te nemen.

Betrokkene heeft tevens op 15.06.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 14.07.2015. Deze beslissing is op 14.07.2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

L'intéressé a introduit une demande d'asile le 01.04.2015. Cette demande est clôturée par une annexe 26 quater. L'intéressé a reçu la notification d'un ordre de quitter le territoire valable 30 jours. Le 06.05.2015 L'Espagne a donné son accord pour reprendre l'intéressé sur base du règlement de Dublin (dans ce cas art. 12.4/Dub III)

Le 15.06.2015 l'intéressé a aussi introduit une demande de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée non fondée le 14.07.2015, décision notifiée le 14.07.2015.

L'intéressé refuse visiblement de partir volontairement. Il y a un refus clair de quitter le territoire. L'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressé est de nouveau contrôlé en situation illégale. Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Spanje.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 14.07.2015.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 01.04.2015 ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een bijlage 26quater met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op

06.05.2015 gaf Spanje hun akkoord om op basis van de Dublinverordening (in casus art 12.4/Dub III) betrokkene terug te nemen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen aste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressé(e) doit être détenu(e) sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur base des faits suivants :

Il y a lieu de maintenir l'intéressé à la disposition de l'Office des Etrangers dans le but de le faire embarquer à bord du prochain vol à destination du l'Espagne.

L'intéressé a introduit une demande d'asile le 01.04.2015. Cette demande est clôturée par une annexe 26 quater. L'intéressé a reçu la notification d'un ordre de quitter le territoire valable 30 jours. Le 06.05.2015 L'Espagne a donné son accord pour reprendre l'intéressé sur base du règlement de Dublin (dans ce cas art. 12.4/Dub III)

L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 14.07.2015.

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressé n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'il risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose. »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.” RvV

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Het betreft hier beroepstermijnen voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. *Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001,7: “Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*). Beroepstermijnen raken de openbare orde.

2.2. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als een verwijderingsmaatregel dient te worden beschouwd.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekster reeds op 14 juli 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, onder de vorm van een bijlage 26quater. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, vormt dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoekster beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoekster neergelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 18 september 2015. De dies a quo

wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekster beschikte bijgevolg vanaf 19 september 2015 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 28 september 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 23 september 2015 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen, aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam.

Verzoekster werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van het beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van het beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van verzoeksters beroep toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van het beroep aan overmacht te wijten is.

2.4. De raadsvrouw van verzoekster, die loco de domus litis verschijnt, houdt ter terechtzitting voor dat in dit geval een beroepstermijn van tien dagen openstond en dat de vordering tijdig werd ingediend. Zij benadrukt dat zij een andere interpretatie van de vreemdelingenwet hanteert en meent dat de beroepstermijn in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op gedwongen verwijderingsmaatregelen.

De Raad stelt vast dat zulke uitlegging evenwel geen steun vindt in de bewoordingen van voormelde bepaling. Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet heeft het enkel over “een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel” en niet over een verwijdering of teruggedrijvingsmaatregel die gepaard gaat met vasthouding met oog op verwijdering.

De raadsvrouw geeft aan het begrip verwijderingsmaatregel een betekenis die neerkomt op de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, d.w.z. de fysieke verwijdering uit de lidstaat. De Raad stelt daarbij echter vast dat de fysieke verwijdering van het grondgebied een materieel feit is waar als dusdanig geen beroep tegen kan worden ingediend. Het administratief beroep heeft noodzakelijk betrekking op de administratieve beslissing tot die verwijdering; aldus dient een verwijderingsmaatregel te worden onderscheiden van de fysieke handeling van de verwijdering. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Zoals hoger reeds werd uiteengezet moet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk worden beschouwd als zulk een verwijderingsmaatregel. De Raad acht de tekst van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet duidelijk. De beroepstermijn van vijf dagen bij een tweede verwijderingsmaatregel betreft een primaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die geen nadere interpretatie vergt.

2.5. De raadsvrouw argumenteert verder dat het beroep tegen het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2015 nog hangende is bij de Raad. Bijgevolg is dit bevel nog niet definitief vaststaand in de rechtsorde zodat het bij een eventuele nietigverklaring uit de rechtsorde zou kunnen verdwijnen, waardoor de huidige bestreden beslissing niet langer kan worden beschouwd als een tweede verwijderingsmaatregel en de beroepstermijn van vijf dagen ook niet meer van toepassing is.

De Raad kan deze argumentatie niet bijtreden. In de bewoordingen van artikel 39/57, § 1, derde lid, laatste zin van de vreemdelingenwet kan geheel niet worden gelezen dat voor de toepassing van de beroepstermijn van vijf dagen een eerste verwijderingsmaatregel is vereist die definitief is geworden. Deze redenering gaat bovendien in tegen het wettigheidsvermoeden (*présomption de légalité*), waarbij de eerste verwijderingsmaatregel wordt geacht wettig te zijn tot aan de eventuele vernietiging ervan.

De Raad herinnert aan de ratio legis van de korte beroepstermijn in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet: *“Een korte beroepstermijn wordt als redelijk beschouwd. De*

toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard worden ingebouwd. Termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of bepaalde financiële drempels worden ingebouwd in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De nieuwe termijn moet volstaan voor de vreemdeling om het nodige te doen om een uiterst dringend beroep in te dienen bij de Raad. Tegelijkertijd blijft de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet te lang in het ongewisse over de termijn waarbinnen hij een repatriëring of terugdrijving kan organiseren. Indien de vreemdeling binnen deze termijn geen uiterst dringende procedure opstart, dan kan de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene terugdrijven of repatriëren. Indien de vreemdeling na deze termijn een uiterst dringende procedure wenst te op te starten, dan zal dit onontvankelijk zijn. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingediend beroep toch behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). De vreemdeling heeft echter zoals steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Een andere nieuwigheid betreft het voorzien van een bijzondere beroepstermijn indien de vreemdeling reeds het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wanneer een volgende beslissing wordt genomen (bijvoorbeeld inzake een meervoudige asielaanvraag), om te kunnen garanderen dat ingestelde meervoudige procedures binnen een redelijke termijn kunnen afgehandeld worden. Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden". (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 8-9)

De Raad stelt vast verzoekster niet betoogt dat de beroepstermijn zoals deze in casu geldt onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwending uitmaakt. Verder wijst de Raad erop dat verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de eerste verwijderingsmaatregel van 14 juli 2015. Derhalve neemt de Raad aan dat verzoekster weet hoe zij haar rechtsbescherming moet organiseren en dat verzoekster kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden. Niettemin heeft verzoekster, die op bijstand kan rekenen van een raadvrouw die zeer onderlegd is in het vreemdelingenrecht, nagelaten om bij wege van voorlopige maatregelen de Raad te verzoeken de reeds ingediende vordering tot schorsing tegen de eerste verwijderingsmaatregel zo snel mogelijk te behandelen. Verzoekster heeft geen gebruik gemaakt van de wettelijke mogelijkheid die daartoe openstaat in artikel 39/85, § 1 van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting wordt aan de raadvrouw, die loco de domus litis verschijnt, gevraagd waarom deze wettelijke mogelijkheid niet werd aangewend. De raadvrouw verklaart op deze vraag niet te kunnen antwoorden en enkel te roeien met de riemen en instructies die haar door de domus litis werden gegeven. Deze repliek laat de Raad niet toe vast te stellen dat verzoekster en haar raadvrouw, de domus litis, met hindernissen of obstakels werden geconfronteerd die het indienen van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid conform artikel 39/85, § 1, van de vreemdelingenwet, zou hebben bemoeilijkt of verhindert.

Verzoekster kan voorts niet dienstig de beroepstermijnen opzij schuiven door te verwijzen naar de "MSS-rechtspraak" van de Raad die dateert van vóór de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State.

Samengevat besluit de Raad dat er geen elementen worden aangebracht waaruit blijkt dat verzoekster in de onmogelijkheid was om binnen de wettelijke termijn van vijf dagen de nodige stappen te ondernemen teneinde haar rechtsbescherming te organiseren. Geenszins wordt aangetoond dat verzoekster zodanig met obstakels en hindernissen werd geconfronteerd dat zij geen toegang had tot rechtsbijstand en bijgevolg niet bij machte zouden zijn geweest om diligent en binnen de duidelijke en bij wet voorgeschreven termijn op nuttige wijze een verzoekschrift in te dienen. Overmacht wordt niet aangetoond.

2.6. De raadvrouw van verzoekster betoogt tenslotte dat de geldende beroepstermijn opzij moet worden geschoven wegens een grief artikel 3 EVRM daar bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar kind dat permanent medische zorgen nodig heeft die in Spanje, land waarheen verzoekster in het kader van de Dublin III-verordening zal worden overgedragen, niet toegankelijk zijn.

Dit betoog vindt geen steun in de bestreden beslissing noch in de stukken van het administratief dossier. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het

gegeven dat verzoekster op 1 april 2015 een asielaanvraag indiende, dat Spanje in het kader van de Dublin III-verordening een uitdrukkelijk akkoord gaf om verzoekster terug te nemen, dat verzoekster op 15 juni 2015 een verblijfsaanvraag op grond van medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende die op 14 juli 2015 ongegrond werd verklaard en dat tevens op 14 juli 2015 voor verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) werd genomen.

Uit de chronologie van de feiten blijkt dat de gemachtigde zeer duidelijk rekening heeft gehouden met de medische elementen aangehaald in hoofde van verzoeksters zoon.

Zo blijkt dat de gemachtigde heeft gewacht met het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), vermeld in punt 1.8., tot er uitspraak was over de gegrondheid van de verblijfsaanvraag omwille van medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft zijn beslissing, vermeld in punt 1.7, waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, gebaseerd op een medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 juli 2015. De ambtenaar-geneesheer stelde in zijn advies vast dat verzoeksters zoon, 18 maanden oud, een ernstige ontwikkelingsvertraging vertoont, zowel motorisch als mentaal en eveneens qua taalontwikkeling. Er is geen genezing mogelijk en zeer waarschijnlijk evolueert de toestand naar een blijvende psychomotorische stoornis. De enige vorm van begeleidende maatregelen bestaat erin zoveel mogelijk de contracturen van de spieren te voorkomen met eventueel orthopedisch materiaal, zoals bv. een zitschaal e.a. Tegelijk kan ook kinesithérapie/fysiotherapie aangewend worden ter preventie van de mogelijke motorische ontwikkelingen. Vervolgens heeft de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid van de benodigde medische zorgen onderzocht en besloot hij dat het nodige orthopedische materiaal voor verdere ondersteuning beschikbaar is, dat medische opvolging kan gebeuren door een lokale huisarts en dat kinesithérapie/fysiotherapie ook beschikbaar is. Reizen is mogelijk en er is geen medische noodzaak tot mantelzorg. De ambtenaar-geneesheer besluit dat er geen medisch bezwaar is tegen een uitwijzing naar Spanje. De ambtenaar-geneesheer onderzocht tevens de toegankelijkheid van de medische zorgen in Spanje waarbij hij benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoekster en haar gezin voor de verdere behandeling van de verblijfsaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Aansluitend vermeldt de ambtenaar-geneesheer dat toegang tot de gezondheidszorg voor vreemdelingen in Spanje geregeld wordt via de "Organic Law 4/2000, on rights and freedoms of foreigners in Spain and their social integration". Hieruit blijkt, aldus de ambtenaar-geneesheer, dat immigranten, zelfs indien ze geen legaal statuut hebben, volledige (en in dezelfde mate als Spaanse burgers) toegang hebben tot de gezondheidszorg. Kinderen en zwangere vrouwen genieten van een volledige dekking, ongeacht hun verblijfssituatie. Aldus besluit de ambtenaar-geneesheer dat de zorgen toegankelijk zijn in Spanje. Zich baserend op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer besluit de gemachtigde dan ook dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Vervolgens blijkt uit de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 14 juli 2015, dat de gemachtigde ook in het kader van de Dublin-overdracht rekening heeft gehouden met de medische aandoeningen van de zoon van verzoekster. De gemachtigde motiveerde daaromtrent als volgt:

"We merken op dat de betrokkene mits tussenkomsten van haar advocaat op 10.06.2015, 15.06.2015 en 19.06.2015 de Belgische instanties verzoekt haar asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat haar zoontje specifieke medische zorgen nodig heeft en deze in Spanje niet zal krijgen. Bij het schrijven van 15.06.2015 en dat van 19.06.2015 zijn medische attesten gevoegd.

We merken op dat de betrokkene en haar gezin op 15.06.2015 een aanvraag voor machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 indienden. Deze aanvraag werd op 14.07.2015 als ongegrond beoordeeld.

(...)

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens het verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat ze nooit asiel wou vragen in Spanje en ze niets weet over Spanje. Later verzocht de betrokkene de Belgische instanties haar aanvraag te behandelen en dit omdat haar zoontje specifieke medische zorgen nodig heeft en deze volgens haar in Spanje niet zal krijgen.

Vooreerst erkennen we dat de betrokkene als ouder van een zorgbehoevend kind in een kwetsbare positie verkeert. Toch wensen we op te merken dat dit op zich een overdracht aan de verantwoordelijke

lidstaat niet uitsluit. Betreffende het argument dat het zoontje van de betrokkene in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen wensen we te benadrukken dat dit niet wordt aangetoond. In het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain", 20.06.2012, wordt duidelijk gesteld dat asielzoekers toegang tot gezondheidszorg via de openbare gezondheidskaart ("tarjeta individual sanitaria"). We zijn dan ook van oordeel dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat te besluiten dat haar zoontje in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen of dat reeds in België aangevatte behandelingen in Spanje niet in gelijke mate kunnen worden verder gezet. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar gezin. Zoals artikel 32 van Verordening 604/2013 stipuleert zal voorafgaand aan de overdracht specifieke informatie betreffende de gezondheidstoestand, bepaalde zorgnoden of te nemen voorzorgen aan de Spaanse instanties worden overgemaakt. Algemeen zijn we van oordeel dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Spaanse instanties de specifieke positie van de betrokkene als ouder van een jong, zorgbehoevend kind niet zouden erkennen en ze de betrokkene en haar gezin niet de aan hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming verbonden rechten, zoals onder meer toegang tot gezondheidszorg, zouden verlenen.

Spanje stemde in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene en haar gezin met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Spanje impliceert dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen indien ze dat wenst en de betrokkene in haar hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Spaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene en haar gezinsleden zullen gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming.

Indien zou worden verwezen naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid merken we op dat dit een uitspraak betrof betreffende de overdracht van een gezin met minderjarige kinderen door de Zwitserse instanties aan Italië. We zijn van oordeel dat de situatie in Italië niet zonder meer kan worden getransponeerd op Spanje.

In het hoger reeds geciteerde rapport "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain", lezen we dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procédure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procédure recht op kosteloze juridische bijstand en zoals reeds opgemerkt toegang tot gezondheidszorg (pagina 29, alinéa 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinéa 2).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain,

20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op de gezondheidsproblemen van het zontje van de betrokkene werd hoger reeds ingegaan. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht aan Spanje vanwege redenen van gezondheid risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij en haar gezinsleden door overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁶ \ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 30 (dertig) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties."

Zowel uit de beslissing van 14 juli 2015 waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard als uit de beslissing van 14 juli 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de medische aandoeningen van de zoon van verzoekster en op basis van objectieve internationale rapporten en bronnen grondig onderzoek heeft verricht naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in Spanje. De gemachtigde benadrukt dat in overeenstemming met artikel 32 van de Dublin III-verordening specifieke informatie zal worden overgemaakt aangaande de gezondheidstoestand, bepaalde zorgnoden of te nemen voorzorgen aan de Spaanse overheden. Derhalve kan de continuïteit van medische zorgen worden verzekerd.

2.7. In zoverre verzoekster het niet eens is met de beoordeling die werd gemaakt in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en in het kader van de Dublin-overdracht naar Spanje, richten verzoekster haar kritiek tegen de beslissing van 14 juli 2015 waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard alsook tegen de beslissing van 14 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat deze beslissingen van 14 juli 2015 niet het voorwerp uitmaken van onderhavige vordering. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekster, die op bijstand kan rekenen van een raadsvrouw die zeer onderlegd is in het vreemdelingenrecht, nagelaten heeft om bij wege van voorlopige maatregelen de Raad te verzoeken de reeds ingediende vorderingen tot schorsing tegen deze drie beslissingen van 14 juli 2015 zo snel mogelijk te behandelen. Daarbij moet worden opgemerkt dat verzoekster op 18 september 2015 werd overgebracht naar een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/9 van de vreemdelingenwet, zodat minstens op dat moment de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent was. Op dat moment beschikte verzoekster over een beroepstermijn van tien dagen om ten aanzien van voormelde twee beslissingen van 14 juli 2015 een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid conform artikel 39/85, § 1, van de vreemdelingenwet in te dienen. Verzoekster heeft geen gebruik gemaakt van de wettelijke mogelijkheid die daartoe openstaat in artikel 39/85, § 1 van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekster dat de geldende beroepstermijn moet opzij geschoven worden wegens een grief artikel 3 van het EVRM klemmt met het feit dat verzoeksters huidige vordering wel heeft ingediend op de tiende

dag na de kennisgeving ervan, maar blijkbaar geen nood heeft gezien om ook op die tiende dag met betrekking tot voormelde beslissingen van 14 juli 2015 een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid conform artikel 39/85, § 1, van de vreemdelingenwet in te dienen. Zoals reeds vastgesteld wordt omtrent het nalaten van zulke vordering conform artikel 39/85, § 1, van de vreemdelingenwet, geen enkele ernstige uitleg verschaft. De repliek van de raadvrouw van verzoekers ter terechtzitting laat de Raad niet toe vast te stellen dat verzoekster en hun raadvrouw, de domus litis, met hindernissen of obstakels werden geconfronteerd die het indienen van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid conform artikel 39/85, § 1, van de vreemdelingenwet, zou hebben bemoeilijkt of verhinderd.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster op geen wijze aan dat er sprake is van bijzondere op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden die hen in casu ontslaat van de plicht om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen binnen de wettelijke voorziene beroepstermijnen.

2.8. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES